

Та невже? Нарешті помітив-таки? Ото ще мені парубок моторний.

Теревенили вони, аж доки Іванову гору не затягли лілові сутінки. Марку почали щохвилини телефонувати. Це дратувало.

– О котрій поїзд? – урешті не витерпів він і прийняв виклик. – Я встигну. Встигну, кажу. Як-як – таксі викличу. Добре, добре, уже дзвоню.

Але хто б там подзвонив. Коли ось тут, просто в середмісті, п'яно пахло сухою травою, пізніми квітами й трохи димом, а далеко внизу, ніби ще одне зіркове небо, аж до горизонту пливли вогники будинків. І це сяйво відбивалося в її незвичайних темних очах.

На останніх секундах застрибуючи у вагон потяга, Марко озирнувся.

Я вже натренована й можу легко відрізнити тих, хто полишає мене назавжди, від тих, кого я прив'язала до себе міцно й беззаперечно. Я бачила Маркові очі й точно знаю: він повернеться.

Гудки двох вокзалів ще довго не давали мені заснути. Мала б смартфон, узяла й написала б комусь довге приватне повідомлення про тисячу років щемкої несамотності...

ТАЄМНИЧЕ ЗНИКНЕННЯ ЖИРАФА ГУДЗИКА

День у Ясі та її мами видався веселим, як різнокольорова цукерка-шипучка. Спочатку вони забігли в улюблену кондитерську, де Яся пригостила тістечком свого найкращого друга Гудзика. Іграшковий жираф Гудзик кумедно замурзав свого носа в крем і чемно сказав: «Дякую! Смачнучо-смачнезно!»

Потім вони втрьох поганяли голубів біля театру Гоголя. Птахи здіймалися в небо багатокрилою хмарою й ледь не збивали Ясю та її маму з ніг. Дівчинка дзвінко сміялася, а Гудзик хитренько поглядав на птахів із кишені Ясиної сукенки.

– Мамо, ходімо в гості до мамонта! – запропонувала мала.

Жираф зацікавлено нашорошив вушка.

– Ходімо!

За мить їхня весела компанія опинилися перед замком із башточками, кольоровою дахівкою та блискучими, схожими на кручені карамельки, колонами. Це був Полтавський краєзнавчий музей.

– Вжух! – вигукнула Яся, коли вони завертілися в дерев'яних карусельних дверях.

Біля кістяка мамонта мама з дочкою трохи пофантазували про льодовиковий період, а жираф сторожко позирав на велета. Гудзик любив слухати цікаві історії про мамонтів, але ж і страшно: ще як оживе та посуне на тебе з отими своїми гігантськими бивнями!..

– Хух, як чудово погуляли, – сказала Яся, падаючи вдома на синій-синій диван. Аж раптом злякано підхопилася. У кишені її сукні було порожньо.

– Гудзик зник!

– Починаємо операцію «Жирафопошук», – тут-таки відгукнулася мама на засмучений погляд Ясі.

– Чи не бачили ви тут наймилішого в світі іграшкового жирафа? – запитала Яся в голубів, коли вони з мамою повернулися до театру Гоголя. Птахи лише набурмосено заворкотіли. Гудзика вони не бачили.

– Тут жираф не пробігав? – перехилившись через бортик фонтана в Сонячному парку, допитувалась Яся у свого відображення на воді. Маленькі хвилі зблиснули райдугою, але нічого не відповіли.

– Запитайте, будь ласка, у мамонта, чи не бачив він мого жирафа? – попрохала дівчинка в касирки в музеї. Тітонька-касірка комусь зателефонувала, поцікавилася про іграшку й лише сумно похитала головою. Ні, у музеї Гудзика теж не було.

Яся вийшла з музею й розгублено роззирнулася. На очі їй уже наверталися сльози.

– Я бачив твого друга, – раптом почула вона хрипкий голос над головою. Підняла очі й побачила, що то всміхається пам'ятник Тарасові Шевченку.

– То пам'ятники розмовляють? Я так і знала! – радісно вигукнула Яся.

– Дуже зрідка, – примружився кам'яний Тарас. – Твій друг потоваришував із собакою, вони десь тут поруч.

– Дякую, Тарасе Григоровичу!

Яся з мамою дуже швидко відшукали за лавкою цуценя мопса, яке обіймало лапкою Гудзика й солодко спало.

– Йому було дуже страшно й самотньо, тому я залишився з ним, – пояснив Ясі жираф.

Ясіна мама шукала в парку господарів малого собаки, але всі лише руками розводили.

– Він такий милий! Можна залишити його собі? – з надією запитала Яся.

Але мама похитала головою.

– Хтось сумує за ним так само, як і ти за Гудзиком, коли він загубився.

Яся подумала й погодилася.

– Поглянь, тут на ошийнику є номер телефону, – радісно озвалася мама. – Зараз ми повернемо цього малюка.

Невдовзі до них підійшли бабуся з хлопчиком, який старанно ховав свої червоні очі.

«Мабуть, плакав», – подумала Яся.

Та за мить хлопчик уже всміхався й обіймав сонне цуценя.

Хлопчика звали Сергій, і вони з Ясею подружилися. Інколи навіть разом гуляли: Яся з Гудзиком і Сергій із мопсиком. А одного дня, зупинившись біля пам'ятника Шевченкові, Яся серйозно сказала:

– Нам Тарас Григорович підказав, де шукати твого цуцика й мого жирафа.

– Пф-ф-ф, пам'ятники не розмовляють, – відказав Сергій. Мопсик смикнув за повідок, і вони рушили парком.

Яся знизала плечима й подалася за другом.

Жираф Гудзик вистромився з Ясиної сумки й поглянув на пам'ятник. Тарас підморгнув йому й усміхнувся в кам'яний вус.

